

tage, at de menneskelige Sandser aldeles ikke fungerer isolerede, men den ene understøtter paa det stærkste den anden, og netop i det Forhold, med Hensyn til Fødemidlerne er det ganske tydeligt, at Lugt og Smag og Syn gribe meget stærkt ind i hinanden for at frembringe appetitlige Næringsmidler, det er ganske klart, og derfor spiller for mig Farvningen en meget væsentlig Rolle. Her ved finder man den rette Afgjørelse af, hvorvidt Farvning skal tilstedes eller forbydes, thi det spiller en betydelig Rolle i selve Forbruget. De Argumenter, der i den Henseende ere blevne fremskrettede, at tilstede Kunstsmørret at benytte Farvningen af det Medlem, der har den Ære at være Ordfører for Mindretallet (Hørup), forekommer mig at være af en mærkelig Bestaffenhed; jeg veed ikke — jeg haaber ikke, det er noget Fornærmeligt, naar jeg siger, at de forekomme mig næsten at være barnlige. Det er, forekommer det mig, en mærkelig Betragtningssaaade, naar det siges, at Farven er Natursmørrets egen Farve, og den maa ingen under nogen Omstændigheder benytte, det er et Indgreb i Eiendomsretten, hvis Andre benytte den Farve, som nu Natursmørret har benyttet. Det er en Argumentation, der minder stærkt om det Forhold, at en Primadonna ved et Theater vilde forlange, at den. Sminke, hun bruger, maa ingen andre Stuespillere bruge, thi det er hendes egen Sminke. Det er virkelig en Argumentation, som ingen Theaterchef i Vængden vil indlade sig paa at godkjende. Det har ogsaa slaaet mig, at jeg tidt har hørt den Betragtning gjort gjældende. Det, der egentlig ligger bagved denne mærkelige Argumentation, er navnlig ganske sikkert den samme Betragtning, som jeg før har hørt gjort gjældende af Fruer, at de ikke kunde lide, at deres Tjenestepiger isørte sig de samme Stoffer, gif klædte i de samme Stoffer, som de selv brugte, at Pigerne brugte Silke og samme Slags Hatte osv. Den Slags Argumenter har man nok hørt før, men de have aldrig gjort noget særdeles overbevisende Indtryk paa mig, i alt Fald har jeg aldrig kunnet finde dem synderlig demokratiske. Nei, det gaar virkelig ikke an her at tale om, at Natursmørret skulde have en saadan Eiendomsret til en bestemt Farve, og som det endogaa siges, at den ærlige Handel skulde følge det Princip, ikke at overføre Farven eller Udseendet fra den ene Vare til den anden. Det er et høist mærkeligt Begreb om ærlig Handel, som jeg aldeles ikke tror, er holdbart. Det ærede Medlem maa dog erindre, at der f. Ex. er Noget, der hedder Forgyltning,

hvor man udenvidere overfører Guldbets Farve for at give Sølvets Guldbets Udseende. Der er ikke noget som helst Uærligt i det, det bliver kun uærligt i samme Dieblit, man vilde skjule for Kjøberne, hvad det er, han faar. Men det er der jo her aldeles ikke Tale om. Vi tale jo om at give den lovlige og ærlige Fabrication af Margarine et Forbud imod at benytte Natursmørrets Farve, som det kaldes. Nei, det er aldeles ikke noget Handelsprincip, som siger, at det skulde være utilstedeligt. Det er fuldstændig tilstedeligt, naar det blot foregaar aabent, ærlig og ligefremt. Nei, disse Argumenter kunne umulig faae nogen som helst Betydning ved Afgjørelsen af en Sag som denne. Det er en Betragtningssaaade, som følger af, at Kunstsmørret helt igjennem er blevet behandlet som en uægte og eftergjort Vare, og det er fuldstændig ubesøiet og ubilligt. Kunstsmørret er en ligesaa god og ægte Vare som Natursmørret, men det er en derfra helt forskjellig Vare, som der ikke er noget som helst Uægte ved. Det Uægte fremkommer i samme Dieblit, som man søger at stufte Andre derved, men det er der her aldeles ikke Tale om. Her er kun Tale om at udgive en Vare for, hvad den er, og intet Andet. Den høitærede Minister har i sit sidste Foredrag fremsat et Spørgsmaal, som han siger, han har stillet mange Gange, hvilket er mig ubekendt, men i alt Fald har han fremsat det denne Gang. Han siger: „Er der ikke en af de Herrer.“ — jeg antager, at han derved sigter til dem, der have talt fra Forbrugets Standpunkt — „der vil sige mig, hvori den Interesse ligger, at Forbrugeren ikke kan se, hvad det er, han kjøber? Skulde det dog ikke være den sande Forbrugsinteresse, at Bedkommende kan se, hvad han kjøber, at han umiddelbart ved Synet, Smagen o. s. v. kan overbevise sig om, hvad det er, han faar.“ Jeg skal tillade mig hertil at gjøre den Bemærkning: Ja, hvis den høitærede Minister vilde vise mig den Venlighed at rette selvsamme Spørgsmaal til Forbrugerne af Natursmørret og derefter meddele mig deres Svar, skal han omgaende faae Svar fra mig paa det Spørgsmaal, han her har fremsat. Jeg formener, at Forbrugerne af Kunstsmørret ere aldeles ligesaa vel berettigede i Danmark til at anvende en vis Farve til deres Smør, som Forbrugerne af Natursmør er det. Hvis man ikke gaar ind paa den Betragtning, forekommer det mig rigtig nok, at man gjør, hvad man aldrig bør gjøre i Lovgivningen, nemlig at maale med to Aen. Man maaler Forbruget af Natursmør med een Aen, og Forbruget af Kunst-